Khöfn 1. Januar 1860.

Háttvirti ástkæri Herra Professor Maurer,

Það verður ekki betur byrjað árið en að heilsa yður fyrstum manna, og þakka yður fyrir gamla árið og allt gamalt og gott, og óska yður og öllum yðar ástkærum góðs og gleðilegs nýárs. Eg skrifaði yður nokkuð um daginn um kláðamálið, og mart væri um það að segja, en eg vil vona að smásaman dragi samt úr ákefð manna og ótta um það. Eg má nú segja eins og standur í Tíma rímu, að: "Þá er eptir þýngst hvað er
það er að standa reikníngin".

Við erum nú að skila af okkur og semja skýrslur um okkar starf og reikníngar. Mér þykir líklegt að stjórninni þyki í aðra röndina að við höfum eydt miklu fè, en ekkert segja þeir samt. Mig gildir nú þetta einu, því eg vil ekki sjá í fè þegar eitthvað þarf að gjöra, eg vil hafa það gjört hvað sem það kostar, ef eg annars get borgað það. Eg vil líka unna Íslendíngum mínum borgunar fyrir starfa sinn, einsog mér sjálfum. Þeir hafa líka fengið margan skildíng í sumar þarna syðra, og hefði fengið meira hefði þeir verið duglegri. Ekki skulu þèr hugsa, að eg hafi liðið neitt mótlæti, eða sè í neinu hnuggnari en eg var. Eg hefi sannfærzt um, að eg hefi haft rètt fyrir mèr, og mótstaðan var frá hlið alþýðu ekki til neinna riða, — trassaskapar má maður vænta sèr, meira eða minna — þar sem kláðinn var, en meiri þar sem hann var ekki, og það er þá mest í orði.